

CHƯƠNG 4

Mấy hôm nay, bọn thằng Jack không lại ngõ D. Chỉ có Bill hay tới nhà Chương còm thôi. Bill giữ kín bí mật miếng gang lót ở bụng Hung mập nên Jack vẫn tưởng nó lại bị thua vì... mọ. Bọn nhô Việt Nam sao lắm mọ thế! Jack chưa đủ khôn lớn để tìm hiểu lịch sử lập quốc của Việt Nam. Đương đầu với sức mạnh ghê gớm của nòi Hán phương Bắc, nếu không nhiều mọ thì làm sao giữ vững được đất sống. Người Việt Nam càng ngày càng nhỏ bé đi vì luôn luôn phải nghĩ mưu mọ chống đỡ ngoại xâm. Lịch sử Việt Nam có lần duy nhất mang quân sang đất Tàu đánh phá là lần kiện tướng Lý Thường Kiệt mở cuộc hành quân chớp nhoáng. Vẫn chỉ là cái mọ nhằm chặn đứng cuộc tiến quân xâm lăng của đại binh nhà Tống. Nếu Việt Nam rộng gần bằng nước Tàu, dân số chừng trăm triệu thôi, thì giờ phút này, Chương còm, Bồn lừ, Dzũng Đakao có thể nghịch ngợm trên những đồi cát miền Mông Cổ. Jack chưa thể hiểu được sự lập quốc phi thường của Việt Nam. Dân tộc nó lập quốc dễ dàng quá. Thượng đế dành ưu tiên cho tổ tiên nó. Và tổ tiên nó chỉ việc đuổi mọi da đỏ hay tung tiền mua đất Mỹ châu. Còn tổ tiên của Chương còm đã đổ mồ hôi, xương máu, chống đỡ kẻ thù, chống chọi với thiên nhiên để ngày hôm nay có dải đất gập vóc hình cong như chữ S này. Jack, Bill, John, Jimmy hay Chương còm, Bồn lừ, Dzũng Đakao, Hung mập cũng chưa thể hiểu cái mưu mọ của tuổi thơ, sau này, sẽ là chiến thuật, chiến lược hay chính sách, quốc sách. Chương còm tưởng mọ là trò đùa. Jack ức mưu mọ, nó không thích thua vì trúng mưu mọ.

Mặc dù, bọn Chương còm gửi tặng Jimmy con cóc đựng trong cái hộp ni lông và một gói ruồi, Jimmy vẫn theo phe Jack. Chương còm muốn Jack hiểu chúng nó hơn. Khôn nổi, con nhà Jack háo thắng mà bọn Chương còm không thích thua Mỹ nhỏ. Chương còm nghĩ rằng, khi nào hết ruồi cho cóc ăn, Jimmy sẽ tự ý đến tìm bọn nó. Và rồi, Jimmy đã mang hộp cóc tới nhà Chương còm với Bill. Con cóc đói trông thiếu não lắm. Cóc ta đủ tài ôm bao tử lép sống ngày này sang tháng nọ nhưng Jimmy và Bill thấy tội nghiệp cóc quá. Những đứa trẻ con các nhà truyền giáo luôn luôn sợ tội ác. Để cóc đói, Chúa sẽ phạt. Nhưng cóc lại không ăn sô cô la hay pho mát. Cóc thích ăn ruồi cơ. Bill và Jimmy không biết cách bắt ruồi. Thấy Jimmy mang cóc tới Chương còm dọa:

- Mày có tội rồi.

Jimmy hoảng:

- Tội gì?

Chương còm ba hoa:

- Con cóc ở nước Mỹ, tao chả biết nó đóng chức gì. Chứ, ở nước tao nó là cậu ông Trời. Cóc hách xì xằng và thẳng ngọng.

Bill ngỡ ngác:

- Con cóc là cậu ông trời à?

Chương còm nghiêm nét mặt: - Nói khê chứ, mày phải gọi là ông cóc, "mít tơ" cóc!

Jimmy hỏi:

- Cậu là gì?

Chương còm đáp:

- Cậu là em mẹ mình. Tiếng Mỹ là "ăng cung" đó. Đây, chúng mày nghe đây:

"Con cóc là cậu ông Trời

Ai mà đánh nó thì Trời đánh cho."

Chương còm liếm mép:

- "Mít tơ" cóc oai vệ, ông ta nghiên răng là trời nổi sấm sét, mưa vùn vũ. Chúng mày đừng gọi cóc bằng "con cóc". Chúa sẽ đánh chúng mày.

Jimmy sợ hãi:

- Này Chương còm, "mít tơ" cóc của tao hết ruồi ăn rồi.

Chương còm nhếch một nụ cười:

- Tao sẽ bắt ruồi cho nó ăn.

Bill bẻ Chương còm:

- Mày gọi "mít tơ" cóc bằng nó đấy nhé!

Chương còm hóm hình:

- Chúng tao gọi cóc bằng gì cũng được nhưng nhô Mỹ phải gọi cóc bằng "mít tơ".

Jimmy nhìn "mít tơ" cóc ngồi im trong hộp, bụng thở dồn dập và miệng há ra:

- Tao đổi sô cô la lấy ruồi.

Chương còm xua tay:

- Không, tao cho mày. Đợi đây, tao dạy mày cách bắt ruồi.

Chương còm chạy vào nhà đem cái cha đầy nước ra. Nó đổ đi một chút. Rồi bắt Jimmy đưa thanh kẹo sô cô la. Chương còm bỏ sô cô la vô miệng, nhai ngon lành. Nó thò ngón tay vào mồm, quệt sô cô la đả nhào ra và bôi trong miệng chai. Một lát sau, ruồi từ thùng rác gần đó, bay tới, bu trên miệng chai. Các bạn ruồi từ từ bò xuống. Và "bông hồng" luôn xuống nước. Đợi các bạn ruồi "bơi"

thấm mệt, Chương còm dùng cái que sắt vớt từng bạn lên, "tiếp tế" ngay cho "mít tơ" cóc. Jimmy phục sát đất. Chương còm diễn giải:

- Đó, dễ ợt. Tụi mày dốt quá, bắt ruồi mà cũng... "tho".

Chương còm nháy Jimmy sau một câu chê khế. Nó vỗ vai Jimmy:

- Còn cách này bắt ruồi hay hơn, khỏi cần chai nước.

Jimmy hỏi:

- Cách nào?

Chương còm ngời duỗi dài chân ra. Nó quệt tí sô cô la vào đuôi rồi cầm cây que sắt mũi nhọn chờ ruồi. Ruồi ngửi mùi kẹo, sà tới nhám nháp. Chương còm nhẹ nhàng đặt cái đầu que sắt nhọn lên chân ruồi, dí ép xuống da. Ruồi cất cánh bay không nổi. Jimmy và Bill cười khúc khích. Chương còm kéo hộp cóc lại. Nó đưa hai ngón tay trái nhón chú ruồi và mời "mít tơ" cóc xơi. "Mít tơ" cóc, cậu ông trời tộp ngon lành. Chương còm tiếp tục bắt sống con ruồi thứ hai. Nó múa cây que sắt:

- Đó, rán học đi, "cỗn meo", về nước Mỹ, mày sẽ thành vua bắt ruồi. Nếu mày có cái mụn ở đuôi thì tuyệt, khỏi cần bôi sô cô la. Ruồi nó khoái bu mụn nhọt hơn bu đường kẹo.

Jimmy gạ:

- Bán cho tao cây que sắt nhé!

Chương còm cười toe toét:

- Sao mày không xin tao? Mày xin tao cho liền à. Cái gì tụi mày cũng đòi mua. Tao đâu thích tiền.

Bill vuốt mái tóc mặt ong:

- Thế Chương còm thích gì?

Chương còm đáp:

- Mày bảo thằng Jack đừng giận tụi tao. Nếu nó muốn được cuộc, nó cứ bày ra các môn thi khác.

Bill cười:

- Có dùng mợ nười không?

Chương còm cong ngón tay trở, ngoéo lấy ngón tay trở của Bill:

- Tao hứa không dùng mợ. Chúng tao còn nhiều trò chơi lắm. Không đua thì chúng mình chơi chung với nhau.

Jimmy và Bill đã nhận ra điều đó. Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập, Dzũng Đakao có thật nhiều trò chơi, những trò chơi tuyệt thú mà mấy năm trước còn ở Mỹ, Jimmy và Bill chưa hề tham dự. Đạo chúng nó ngụ tại Tân Định, chẳng

đưa nhô Việt Nam nào thềm chơi với chúng. Nên chúng chỉ còn biết ném bóng bầu dục chuyên cho nhau. Từ ngày bọn Bill đến cư xá Chu Mạnh Trinh, chúng nó được Chương còm dạy cho nhiều trò chơi lạ lùng. Bill nghiện đá dế. Jimmy khoái đá cá. Và cả bốn thằng đều mê đá bóng tròn, môn thể thao hấp dẫn thế giới nhưng không hấp dẫn dân Mỹ.

Bill nhìn Chương còm rồi vỗ vai Jimmy:

- Ê, trên trời có món "tái bung".

Jimmy ngược lên. Bill búng tai bạn mình một cái, cười khoái tởn:

- Búng tai nhé! Chương còm dạy trò chơi này.

Jimmy đòi Bill dạy lại. Chương còm hãnh diện lắm. Nó nghĩ, lớn lên, nó sẽ làm cho Mỹ lớn phục nó như Mỹ nhô đã phục nó. Chương còm yêu lịch sử Việt Nam. Thầy dạy nó rằng người Việt Nam thông minh nhất loài người, dễ thương nhất loài người, đại lượng nhất loài người và quả cảm nhất loài người. Dân tộc Việt Nam là dân tộc phi thường. Dân tộc ấy có dòng lịch sử liên tục từ năm nghìn năm nay. Khi cả thế giới đang lo Trung Hoa vĩ đại xâm lăng thì dân tộc ấy đã một mình chống chọi Trung Hoa. Nhiều lần thua Trung Hoa nhưng chưa lần nào hèn nhát. Và hễ chiến thắng Trung Hoa thì toàn đại thắng khiến Trung Hoa thất điên bát đảo. Dân tộc Việt Nam kiêu hãnh với Hồ Quý Ly, bộ óc siêu việt, đi trước những bộ óc siêu việt của loài người hàng ngàn năm. Hồ Quý Ly thay thế tiền đồng, tiền kẽm bằng tiền giấy, người có chính sách tiền tệ trước nhân loại.

Tiền giấy, tất nhiên phải nghĩ đến sự đổi tiền giấy cũ rách. Nghĩa là sẽ có ngân hàng. Mà có ngân hàng là có tín dụng và mọi dịch vụ về ngân hàng. Ôi, bộ óc siêu việt đó đã không được phục vụ quê hương lâu dài. Chỉ vì tiếng "trung" của bọn thiên cận, suốt đời cam đành làm tôi mọi cho thứ vua nhu nhược đã chống nhà cách mạng Hồ Quý Ly nên bộ óc siêu việt đó bị nòi Hán bắt cướp đem về Trung Hoa. Nòi Hán đã cướp biết bao tinh hoa của nòi Việt. Nhưng nòi Việt không bị diệt vong. Đó là niềm kiêu hãnh của những người học sử Việt.

Chương còm yêu những giờ học sử Việt. Thầy nó giảng sử say mê hơn các môn học khác. Thầy nó thường dặn:

- Các con ơi, các con hãy yêu lịch sử nước ta. Trang sử nào của nước ta cũng đẹp cả. Tổ tiên ta đã dùng mồ hôi, nước mắt, xương trắng máu đào viết lên sử của nòi Hồng Lạc. Các con yêu lịch sử là các con yêu tổ quốc, quê hương. Và, mai sau, các con sẽ viết thêm sử sách những trang hào hùng hơn. Nếu các con yêu sử nước nhà, không bao giờ các con để mất quê hương, không bao giờ các con nỡ để tổ quốc điêu đứng...

Jimmy cắt đứt dòng lịch sử đang cuộn cuộn chảy trong tâm hồn Chương còm:

- Mày còn con cóc nào không hở, Chương còm?

Chương còm hát đầu:

- Làm gì?

- Tao muốn gửi về Mỹ biểu em gái tao.

Bill hỏi:

- Bắt con cánh cam để không?

Chương còm xoa tay:

- Cái gì cũng dễ hết. Thằng Bồn lừa nó "mả" lắm. Tao sẽ cho chúng mày một lô cóc, cánh cam. À, tụi mày thích chơi điều chứ?

Jimmy đáp:

- Thích.

Chương còm hứa:

- Tao sẽ làm cho mỗi đứa một con điều. Chúng mày bảo thằng Jack lại chơi, chiều mai tụi mình lên Sài Gòn coi chiếu bóng.

Chương còm đứng lên:

- Ngồi chờ tao tí nhé!

Nó chạy vào nhà. Rồi bê hai lọ cá ra, Chương còm vui vẻ:

- Tao cho thằng Jack một lọ, thằng John một lọ. Bố tao mới mua ở chợ Cũ về.

Chương còm móc túi quần, lôi hai lọ nhỏ có nút vặn:

- Thức ăn của cá đây. Bảo tụi nó mỗi ngày thay nước một lần, hết thức ăn tao sẽ cho thêm.

Bill đặt lọ cá xuống nền xi măng con ngõ. Nó nằm ngấm mấy chú cá màu. Bill đã yêu Chương còm, nó càng yêu Chương còm thêm. Jimmy móc sô cô la cho Chương còm. Con nhà còm từ chối:

- Mày cho nhiều quá, mẹ tao mắng tao. Mẹ tao dạy: Lấy nhiều quà của bạn, bạn hết quý mình.

Jimmy nói:

- Tao vẫn quý mày.

Chương còm nhe răng:

- Ngó coi, kẹo Mỹ làm sún hết răng nhô con Việt Nam.

Nhưng nó vẫn cầm một thanh sô cô la cho Jimmy vui lòng. Ba đứa trẻ nhìn nhau. Thương mến. Dường như, Thượng đế đứng quanh đó.